

opusdei.org

Prelato laiškas (2010 m. vasaris)

Šio mėnesio laiške Prelatas skelbia Marijos metų pradžią, norėdamas atsidėkoti Viešpačiui už tai, kad prieš 80 metų šv. Chosemarija suprato, jog Opus Dei yra kelias šventumo link ir moterims.

2010-02-14

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Šį mėnesį sukanka aštuoniasdešimt metų nuo tos akimirkos, kai šv.

Chosemarija pamatė, kad Opus Dei skirta ir moterims. Kaip žinome, 1928 m. spalio 2 d. sulaukęs įkūrimo nušvitimo, mūsų Tėvas manė, kad Opus Dei bus skirta tik vyrams. Tad nesunkiai galime įsivaizduoti, kaip jis nustebo ir nudžiugo, kai praėjus vos keletui mėnesių, 1930 m. vasario 14 d., Viešpats jam leido suprasti, kad tikisi ir moterų pagalbos savo pavyzdžiu ir žodžiu visur skleisti šventumo per darbą ir kasdienį gyvenimą žinią. Po kelerių metų, kupinas dėkingumo Apvaizdai, Tėvas teigė, kad **„iš tiesų, be šios Viešpaties valios ir be jūsų seserų, Opus Dei būtų likusi luoša“** [1]. Tą jis kartojo daugybę kartų, duodamas suprasti, dukros, kokia didelė kiekvienai teko atsakomybė. Nukrypdamas nuo temos paraginsiu, kad pasimelstumėt už intenciją, kuri jums atneš džiaugsmo.

Nuo 1930 m. vasario 14 d. šv.
Chosemarija stengėsi atverti Opus

Dei, šį kelią į šventumą kasdienybėje visų profesijų, rasių ir socialinių aplinkybių moterims. Dabar rodome savo dėkingumą Švenčiausiajai Trejybei, nes šiandien tas – tikrovė: ši veikla giliai ir plačiai įsišaknijo visame pasaulyje, nepaisant didžiųjų sunkumų, kuriuos šv. Chosemarijai teko įveikti, ypač pradžioje. Jei jo mokymas apie žemiškų dalykų pašventinimą susidūrė su šitiek kliūčių ketvirtame ir penktame praeito amžiaus dešimtmečiuose, pagalvokite, su kokiais sunkumais jam teko susidurti, kai šis kvietimas visų profesijų žmonėms eiti šventumo keliu atsivėrė ir moterims.

Šiandien, suprantama, moterims daugelyje sričių pripažįstamos tokios pačios galimybės kaip ir vyrams, bet prieš aštuoniasdešimt metų buvo kitaip. Pavyzdžiui, tais laikais retai kuri studijuodavo universitete ar dirbdavo ne namie – išskyrus rankdarbius, kuriuos visada

darydavo; tuo labiau buvo neįprasta, kad moteris užimtų civilinės, socialinės ar akademinės atsakomybės postus. Po daug dešimtmečių Vatikano II Susirinkimas paskelbė: „Ateina metas, atėjo metas iki galo išsipildyti moters pašaukimui, metas moteriai įgauti pasauliui iki šiol nepasiektų įtakos, svarbos ir galios. Todėl šią akimirką, kai žmonija patiria tokius gilius pokyčius, moterys, kupinos Evangelijos dvasios, gali labai padėti žmonijai nesmukti“[2].

Nuo tų laikų buvo nueitas ilgas kelias nesuskaičiuojamos daugybės žmonių dėka, tų žmonių, kurie stengdamiesi pasiekė, kad būtų pripažintas – taip pat civiliniuose įstatymuose – moters orumas, tokios pat teisės ir pareigos kaip ir vyrų. Tarp šių žmonių, reikia pripažinti, ypatinga vieta atitenka šv. Chosemarijai, kuris nuo pat pirmos akimirkos ragino savo dukras ir tas, kurios ateidavo į Opus Dei, siekti

užsibrėžtų tikslų pačiose įvairiausiose žmogiškos veiklos srityse. Mintyse man iškyla daug konkrečių atvejų: nuo tų, kai jis atkakliai ragindavo moteris, turinčias intelektualių sugebėjimų, siekti profesinių aukštumų kultūros, mokslo ir kitose srityse; iki tų, kai užsidegęs siekė, kad būtų pripažinta didžiulė kitokio pobūdžio darbų svarba visuomenei. Pavyzdžiui, jo paskatintos visame pasaulyje buvo įkurtos ugdymo institucijos, kuriose daug jaunų merginų ruošiamos profesiniam darbui namuose, kad šie darbai sulauktų pelnyto pripažinimo tiek civiliniuose įstatymuose, tiek visuomenės sąmonėje.

Dėkoju Dievui už tai, kad Prelatūros tikintieji išvien su daugybe kitų geros valios žmonių padėjo ir vis dar padeda po pasaulį skleisti šią krikščionišką moters padėties viziją. Tačiau dar šitiek nepadaryta! Nors daug kur jau visiškai pripažįstamas

moters orumas ir jos vaidmens svarba, visgi kitur ši galimybė dar sunkiai pasiekiamą. Šiaip ar taip, mes, Dievo sūnūs ir dukterys, turime atkakliai tęsti šią užduotį ir rodyti, kad, kaip rašė mūsų Įkūrėjas, **„moters vystymasis, brandumas ir emancipacija neturi siekti lygybės – vienodumo – su vyru, vyriško būdo imitacijos: moteriai tas nebūtų joks laimėjimas, o greičiau pralaimėjimas. Ne todėl, kad ji yra blogesnė ar geresnė už vyrą, bet todėl, kad yra kitokia. Apskritai kalbant apie juridinį jos pripažinimą tiek civilinėje, tiek ekleziastinėje teisėje, galima kalbėti apie teisių lygybę, nes moteris, lygiai kaip vyras, turi žmogaus ir Dievo vaiko orumą. Bet pradedant nuo šios esminės lygybės, kiekviena turi pasiekti tą, kas jai tinkamiausia. Taigi emancipacija yra reali galimybė iki galo atskleisti savo galimybes: tiek kiekvienos atskirai, tiek**

galimybes kaip moteris. Teisinė lygybė, teisinė galimybių lygybė ne užgniaužia, o kaip tik leidžia ir skatina šią įvairovę, kuri visiems yra turtas“ [3].

Panašiai 2008 m., kai minėjome Opus Dei įkūrimo aštuoniasdešimtmetį, pamaniau, kad tinkamiausia pradėti padėką šiuos mėnesius nugyvenant kartu su Švč. Mergele Marija. Todėl su dideliu džiaugsmu nuo vasario 14 d. iki 2011 metų tos pačios dienos skelbiu naujus Opus Dei Marijos metus. Šiais mėnesiais mes stengsimės geriau ir dažniau pagerbti mūsų Motiną, ypač atsakingai meldamiesi ir kalbėdami šventąjį Rožinį, skleisdami šią pamaldumo praktiką savo šeimose ir tarp draugų. Dėkokime Dievui už moteris, kurios savo darbu prižiūri Prelatūros centrus, kurios savo svarbiu vaidmeniu palaiko ir pagerina Viešpaties Opus Dei

suteiktą namų dvasią, mūsų Tėvui
įkvėptą 1928 m.

Pirmieji šių Marijos metų mėnesiai
sutampa su paskutiniais Benedikto
XVI visoje Bažnyčioje sušauktų
Kunigų metų mėnesiais. Šiuo
laikotarpiu jus raginau, kad
melsdamiesi už kunigus, kasdien
uoliau melstumės ir už tai, kad visi
tikintieji sąmoningiau jaustume savo
kunigišką sielą; kad kasdien
pasiryžtume šią visiems
krikštytiesiems suteiktą dovaną su
džiaugsmu skleisti žmonėms.

Vasario 14 d. sukanka dar vienos
Šventojo Kryžiaus Kunigų draugijos
įkūrimo 1943 m. metinės. Tądien, kai
šv. Chosemarija vieno moterų centro
koplytėlėje aukojų Šventas Mišias,
Viešpats jam parodė išeitį, kaip
išsventinti Opus Dei kunigus. Mūsų
Tėvas, giliai tikintis dieviškąja
Apvaizda, aiškiai regėjo, kad šituo
datų sutapimu Viešpats panorą

patvirtinti šią gilią dvasios,
pašaukimo ir santvarkos vienybę,
būdingą Opus Dei vyrams ir
moterims, pasauliečiams ir
kunigams. Teigė: „**Regis, Viešpats
nori mums pasakyti:
nesugriaukite Opus Dei vienybės!
Mylėkite ją, ginkite ir puoselėkite!**“
[4].

Kunigiška siela yra ne kas kita, kaip
bendroji kunigystė, suteikiama per
Krikštą ir apimanti kiekvieną
egzistencijos akimirką. Mūsų Tėvas
dėkodavo Viešpačiui, kad ši tikrovė
įsikūnijo į kiekvieną iš Opus Dei
tikinčiųjų. „**Dažnai kartoju jums
visiems**, – pavyzdžiui, mokė jis 1960
m., – **kunigams ir pasauliečiams,
kad turite kunigišką sielą. Maža
to: sakyčiau visiems savo vaikams,
kad jie yra kunigai – turintys
karališkąją kunigystę, apie kurią
kalba šventasis Petras (plg. 1 Pt 2,
9) – ne vien todėl, kad priėmė
Krikštą, bet todėl, kad vos estis lux**

mundi, „jūs esate pasaulio šviesa“, o šviesa negali pasislėpti: non potest civitas abscondi supra montem posita, „neįmanoma nuslėpti miesto, pastatyto ant kalno“ (Mt 5, 14). Kristus yra iškeltas ant Kryžiaus, kad pritrauktų visa į Save ir kad mano vaikai stengtųsi Jį iškelti į visos kilnios žmogiškos veiklos viršūnę bei vesti pas Jį sielas“ [5].

Primindamas mums šią tiesą, mūsų Tėvas ragindavo gyvendinti mūsų krikščionišką pašaukimą. Bet jis ne vien tik teoriškai skleidė šią tiesą, o ir mokė ją įgyvendinti praktiškai. Patardavo *gyventi* šventąsias Mišias visas dvidešimt keturias valandas per parą, skirti Viešpačiui Altoriaus aukoje dienos darbus, sėkmes ir nesėkmes, vargus ir džiaugsmus. Patardavo dirbant stengtis su krikščioniška dvasia įgyvendinti kiekvienos profesinės veiklos dorybes – darbštumą, pasiaukojimą,

tarnavimą kitiems ir t. t. Šitaip šventosios Mišios virsta tikru **„krikščionio dvasinio gyvenimo centru ir šaknimis“** [6], o mes tęsiame Šventąją Auką per visą dieną.

Jis mėgdavo leistis į smulkmenas. Per vieną susirinkimą su jaunimu paklaustas, kaip praktiškai įgyvendinti kunigišką sielą, atsakė: **„Koks, tavo manymu, turi būti kunigas? Pasiaukojantis, uolus, besišypsantis, patraukiantis kitus, neatstumiantis žmonių, kurie prašo jo paslaugos, mokantis atleisti, mokantis suprasti, mokantis patarti ir t. t. Tu tą žinotai ir dar daug daugiau, tad neabejoju, mano sielos sūnau, kad mokėsi taip elgtis: todėl ir turi kunigišką sielą“** [7].

Kita proga sakė: **„Dalyvaujate karališkoje Kristaus kunigystėje, nes priėmėte Krikšto ir**

Sutvirtinimo sakramentus ir gaunate malones, kurias teikia Šventoji Dvasia, tai yra darote daug gerų darbų. Kartais vienas jūsų žodis sugrąžina regėjimą neregiiui; jūsų elgesys įkvepia luošį, žmogų, kuris nieko nedarė krikščioniško gyvenimo labui, atsistoti ir dirbti šalia jūsų; kartais dvokiantys negyvėliai eina Atgailos sakramento, sujaudinti jūsų prašymų, jūsų mokymo, jūsų maldų. Jie tampa tyri, išsivalo ir ima daryti gerus darbus: jie prisikelia“ [8].

Šitaip mąstydami, apgalvokime, ar Šventosios Mišios iš tikrųjų yra mūsų troškimų ir intencijų pagrindas, šventumo troškimo ir apaštalavimo šaltinis. Ar įžvelgiame sielas žmonių, kuriuos sutinkame per dieną? Ar įžeidimus, kuriuos patiria Viešpats, sutinkame su meile ir atlaidumu? Be to, jauskime vienybę su tais, kurie kenčia materialinį ir dvasinį

nepriteklių dėl karų, persekiojimų, stichinių nelaimių, ir stenkimės, kiek tik įmanoma, jiems skirti savo maldas ir materialią pagalbą. Trokštame, kad žinios apie žemės drebėjimą Haityje neliktų vien tik atsiminimas.

Apaštalavimo vaisiai priklauso nuo mūsų vienybės su Viešpačiu, kaip pabrėžė Popiežius, kalbėdamas apie ypač veiksmingą apaštališką šventojo Arso klebono veiklą. *„Jis sugebėjo paliesti žmonių širdis, – aiškino jis, – ne savo žmogiškų gabumų dėka, nei vien valios, kad ir kokios pagirtinos, pastangomis; jis užkariavo net pačias atšiauriausias širdis joms pasakodamas, ką išgyvena giliai širdyje, tai yra, apie savo draugystę su Kristumi. Jis buvo „įsimylėjęs“ Kristų, o tikroji jo apaštališkos sėkmės paslaptis buvo meilė paskelbtai, aukotai ir išgyventai eucharistinei Paslapčiai, virtusi meile Kristaus*

avelėms, krikščionims ir visiems žmonėms, ieškantiems Dievo“ [9].

Vasario 19 d. ypač prisiminsime mylimiausiąjį tėvą Alvaro, kuris šią dieną švėsdavo savo vardadienį. Prašykime jo pagalbos nugyventi šiuos Marijos metus su tokia pat sūniška dvasia, kokia įvairių Opus Dei jubiliejų proga pirmasis šv. Chosemarijos įpėdinis paskelbė ir nugyveno ne vienus Marijos metus. Kitą dieną, vasario 20-ąją, išventinsiu į diakonus du jūsų brolius asocijuotuosius narius. Melskimės už juos ir už visą dvasininkiją.

Prieš kelias dienas Šventasis Tėvas man suteikė asmeninę audienciją. Nunešiau jam jūsų visų meilę ir maldas, patikindamas, kad mes nuolat meldžiamės už jį ir jo intencijas. Melskimės ir toliau, susivieniję su Petro įpėdiniu ir už visus vyskopus, kunigus bei Bažnyčios tikinčiuosius. Benediktas

XVI palaimino visą Opus Dei
tikinčiųjų ir kiekvieno bei kiekvienos
jūsų apaštališkąjį darbą.

Nėra reikalo jums priminti, kad dedu
daug vilčių į jūsų maldą už mano
intencijas. Ir toliau uoliai melskitės.

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

+ Javier

Roma, 2010 vasario 1 d.

[1] Šv. Chosemarija, *Notas de una
reunión familiar*, 1955/02.

[2] Vatikano II Susirinkimas, *Žinia
moterims*, 1965/12/08, nr. 3-4.

[3] Šv. Chosemarija, *Conversaciones*,
n. 87.

[4] Šv. Chosemarija, *Notas de una
homilía*, 1958/02/14.

[5] Šv. Chosemarija, *Notas de una meditación*, 1960/04/15.

[6] Šv. Chosemarija, *Es Cristo que pasa*, n. 87.

[7] Šv. Chosemarija, *Notas de una reunión familiar*, 1974/03/31.

[8] Šv. Chosemarija, *Notas de una reunión familiar*, 1972/10.

[9] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2009/08/05.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2010-m-
vasaris/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2010-m-vasaris/) (2026-02-22)